

[Justitsministeren]

opfyldt. Efter denne betemmelse må erhvervs-virksomheder m.v. kun foretage registrering af personoplysninger i det omfang, registreringen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m.v. af den pågældende art.

Registertilsynet har i en sag fra 1988 vedrørende et adgangskontrolsystem baseret på identifikation af fingeraftryk fundet, at systemet var omfattet af lov om private registre m.v., og at den påtænkte anvendelse ikke kunne antages at stride mod lovens § 3, stk. 1. Sagen er nærmere omtalt i Registertilsynets årsberetning 1988, side 57-58.

Jeg kan endvidere henvise til den daværende justitsministers besvarelse af spørgsmål nr. S 309 og 310, Folketingstidende 1988-89, forhandlingerne, sp. 4550 ff.

Med hensyn til spørgsmålet om tv-overvågninger har Registertilsynet oplyst, at brug af sædvanlige tv-overvågningssystemer som udgangspunkt ikke er omfattet af registerlovgivningen. Hvis der i forbindelse med tv-overvågningen løbende sker optagelse på videobånd og der i tilknytning hertil sker registrering af oplysninger, hvorved dele af videooptagelsen senere kan henføres til enkeltpersoner, vil registreringen dog efter omstændighederne kunne være omfattet af lov om private registre m.v.

Jeg kan herudover oplyse, at det følger af lov nr. 278 af 9. juni 1982 om forbud mod privates tv-overvågning m.v., at private, der foretager tv-overvågning af steder eller lokaler, hvortil der er almindelig adgang, ved skiltning eller på anden måde skal give oplysning herom.

Med hensyn til overvågning, som også berører de ansatte i en virksomhed, er det min opfattelse, at det er et spørgsmål, som navnlig må behandles og afgøres af arbejdsmarkedets parter. På den baggrund finder jeg ikke, at der i dag er behov for yderligere lovgivning på de områder, som spørgeren nævner.

Spm. nr. S 438

Til finansministeren (31/1 90) af:

Stillinger (SF):

»Kan ministeren forklare, hvorfor der er forskel på den pension, som udbetales til tjenestemænd, og den, der efter deres død udbetales til deres eventuelle enker, og hvad agter ministeren at gøre for at ændre denne forskel i beløbsstørrelsen?«

Svar (7/2 90):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Den kendsgerning, at der er forskel mellem den pension, der udbetales til tjenestemænd, og den, der efter deres død udbetales til deres eventuelle enker (fra 1969 også til eventuelle enkemænd), har lange rødder tilbage i tiden.

Indtil 1851 blev pension til statsemployerede mænd bevilget som en nådessag. Pension til deres enker bevilgedes i starten kun i trangstillede og efterhånden mere almindeligt med 20 pct. af mandens pension. Ved pensionsloven af 1851 blev der givet kongelige embedsmænd og disses enker en lovmæssig ret til pension, hvor enkepensionen stadig udgjorde en mindre del af egenpensionen.

I dag udgør ægtefællepensionen mellem 70 og 80 pct. af egenpensionen uden samordningsfradrag.

Det forhold, at samordningsfradraget udgør samme kronebeløb for egen- og ægtefællepensionisten, betyder, at samordningsfradraget udgør en større procentdel af ægtefællepensionen end af tjenestemandens egenpension, men dette har sammenhæng med, at folkepensionens grundbeløb ydes med samme beløb til egen- og ægtefællepensionisten.

Til sammenligning kan oplyses, at ægtefællepensionen i kollektive pensionsordninger udgør maksimalt 60 pct. af egenpensionen.

Jeg finder ikke, at der er grundlag for at ændre på ægtefællepensionens størrelse.

Spm. nr. S 439

Til skatteministeren (31/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor stor en difference det vil betyde for statens provenu fra afgifter på biler, såfremt afgiftsniveauet bringes i overensstemmelse med de øvrige EF-landes niveau, samt hvordan betalingsbalancen vil påvirkes af en harmonisering af afgifterne på biler?«

Begrundelse

Skatteministeren har ved flere lejligheder givet udtryk for, at der i Danmark med hensyn til bestemte skatter og afgifter (specielt ved den progressive indkomstskat) eksisterer en såkaldt